UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

5 päivänä toukokuuta 2011 *

Asiassa C-543/09,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Bundesverwaltungsgericht (Saksa) on esittänyt 28.10.2009 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 22.12.2009, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Deutsche Telekom AG

vastaan

Saksan liittotasavalta,

GoYellow GmbH:n ja

Telix AG:n

osallistuessa asian käsittelyyn,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts (esittelevä tuomari) sekä tuomarit R. Silva de Lapuerta, G. Arestis, J. Malenovský ja T. von Danwitz,

julkisasiamies: V. Trstenjak,
kirjaaja: hallintovirkamies K. Malacek,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 2.12.2010 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Deutsche Telekom AG, edustajinaan Rechtsanwalt W. Roth ja Justitiarin I. Fink,

– Saksan liittotasavalta, asiamiehenään E. Greiwe,

– GoYellow GmbH, edustajanaan Rechtsanwalt G. Jochum,

– Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan avvocato dello Stato P. Gentili,

– Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehinään F. Penlington ja C. Murrell, avustajanaan barrister T. Ward,

– Euroopan komissio, asiamiehinään A. Nijenhuis ja G. Braun,

kuultuaan julkisasiamiehen 17.2.2011 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yleispalvelusta ja käyttäjien oikeuksista sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen alalla 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/22/EY (yleispalveludirektiivi) (EYVL L 108, s. 51) 25 artiklan 2 kohdan sekä henkilötietojen käsittelystä ja yksityisyyden suojasta sähköisen viestinnän alalla 12.7.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/58/EY (sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivi) (EYVL L 201, s. 37; jäljempänä sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivi) 12 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Deutsche Telekom AG (jäljempänä Deutsche Telekom) ja Saksan liittotasavalta, jota edustaa Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (jäljempänä Bundesnetzagentur), ja joka koskee televiestintälaissa (Telekommunikationsgesetz, jäljempänä TKG) puhelinnumeroita jakaville yrityksille asetettua velvollisuutta luovuttaa niillä olevat tiedot kolmansien yritysten tilaajista muille yleisesti saatavilla olevia numerotiedotuspalveluja tai luetteloita tarjoaville yrityksille.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin säännöstö

Direktiivi 95/46/EY

3 Yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 24.10.1995 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 95/46/EY (EYVL L 281, s. 31) 1 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että tämän direktiivin tarkoituksena on turvata henkilötietojen käsittelyssä yksilöille heidän perusoikeutensa ja -vapautensa ja erityisesti heidän oikeutensa yksityisyyteen.

4 Kyseisen direktiivin 2 artiklan h alakohdassa määritellään, että ”rekisteröidyn suostumuksella” tarkoitetaan ”kaikenlaista vapaaehtoista, yksilöityä ja tietoista tahdon ilmaisua, jolla rekisteröity hyväksyy henkilötietojensa käsittelyn”.

5 Saman direktiivin 7 artiklan a alakohdassa säädetään, että henkilötietoja voidaan käsitellä, jos ”rekisteröity on yksiselitteisesti antanut suostumuksensa”.

ONP-direktiivi

6 Televiestintäpalvelujen ja -infrastruktuurien tarjoaminen vapautettiin Euroopan unionissa 1.1.1998 alkaen. Vapauttaminen toteutettiin samaan aikaan kun luotiin yhdenmukaistettu sääntelyjärjestelmä, johon kuului avoimen verkon tarjoamisen (ONP) soveltamisesta puhelintoimintaan ja teleyleispalvelusta kilpailuympäristössä 26.2.1998 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/10/EY (EYVL L 101, s. 24; jäljempänä ONP-direktiivi).

7 ONP-direktiivi kumottiin sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/21/EY (puitedirektiivi) (EYVL L 108, s. 33; jäljempänä puitedirektiivi) 26 artiklalla. ONP-direktiivin 6 artiklan 3 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”[Luetteloiden ja numerotiedotuspalvelujen] tarjoamisen varmistamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikki tilaajille puhelinnumeroita jakavat organisaatiot

vastaavat kaikkiin kohtuullisiin pyyntöihin antamalla asiaankuuluvat tiedot sovitussa muodossa oikeudenmukaisin, kustannuksiin suhteutetuin ja syrjimättömin ehdoin."

Yhteinen sääntelyjärjestelmä

8 Kuten puitedirektiivin johdanto-osan ensimmäisestä perustelukappaleesta ilmenee, toimivat edellytykset tehokkaalle kilpailulle oli luotu ja yhteinen sääntelyjärjestelmä oli hyväksytty joitakin vuosia televiestintämarkkinoiden vapauttamisen jälkeen. Yhteiseen sääntelyjärjestelmään kuuluvat muun muassa puitedirektiivi, yleispalveludirektiivi ja sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivi.

– Puitedirektiivi

9 Puitedirektiivin 1 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tällä direktiivillä perustetaan yhdenmukaistettu järjestelmä sähköisten viestintäpalvelujen – – sääntelylle. Siinä säädetään kansallisten sääntelyviranomaisten tehtävistä ja määritellään joukko menettelyjä, joilla varmistetaan, että sääntelyjärjestelmää sovelletaan yhdenmukaisesti kaikkialla yhteisössä."

10 Puitedirektiivissä annetaan kansallisille sääntelyviranomaisille erityisiä sähköisen viestinnän markkinoiden sääntelytehtäviä. Direktiivin 16 artiklan mukaan kansalliset sääntelyviranomaiset tekevät analyysin merkityksellisistä markkinoista sähköisen viestinnän alalla ja arvioivat, vallitseeko kyseisillä markkinoilla todellinen kilpailu. Jos markkinoilla ei vallitse todellista kilpailua, toimivaltainen kansallinen sääntelyviranomainen asettaa erityisiä sääntelyvelvollisuuksia yrityksille, joilla on kyseisillä markkinoilla huomattava markkinavoima.

– Yleispalveludirektiivi

11 Yleispalveludirektiivin johdanto-osan 11 ja 35 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(11) Luettelotiedot ja numerotiedotuspalvelu ovat olennainen apuväline yleisesti saatavilla olevien puhelinpalvelujen käytön kannalta, ja ne ovat osa yleispalveluvelvollisuutta. Käyttäjät ja kuluttajat haluavat kattavia luetteloita ja sellaista numerotiedotuspalvelua, joka sisältää kaikki luetteloidut puhelinpalvelujen tilaajat ja heidän kaikki numeronsa (kiinteät ja matkapuhelinnumerot mukaan lukien), ja he haluavat, että tiedot on esitetty samanarvoisina. Henkilötietojen käsittelyä ja yksityisyyden suojaa televiestinnän alalla koskevassa 15 päivänä joulukuuta 1997 annetu[ssa] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 97/66/EY [(EYVL 1998, L 24, s. 1)] turvataan tilaajien oikeus yksityisyyteen heidän henkilötietojensa julkisessa luettelossa ilmoittamisen osalta.

– –

(35) Numerotiedotuspalvelujen ja luettelojen tarjonnassa kilpailu on jo vapautettu. Tämän direktiivin säännöksillä täydennetään direktiivin 97/66/EY säännöksiä siten, että tämän direktiivin säännösten mukaisesti tilaajilla on oikeus saada henkilötietonsa painettuun tai sähköiseen luetteloon. Kaikkien tilaajilleen puhelinnumeroita jakavien palveluntarjoajien on asetettava numeroita koskevat tiedot saataville oikeudenmukaisesti, kustannuslähtöisesti ja ketään syrjimättä."

12 Yleispalveludirektiivin 5 artiklassa, jonka otsikkona on "Numerotiedotuspalvelut ja luettelot", säädettiin, sellaisena kuin se oli voimassa pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikana, seuraavaa:

"1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että

a) loppukäyttäjien saatavilla on vähintään yksi kattava asianomaisen viranomaisen hyväksymässä muodossa oleva painettu tai sähköinen luettelo tai molemmat ja että se saatetaan ajan tasalle säännöllisesti ja vähintään kerran vuodessa;

b) kaikkien loppukäyttäjien, myös maksullisten yleisöpuhelimien käyttäjien, saatavilla on vähintään yksi kattava numerotiedotuspalvelu.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen luettelojen on sisällettävä kaikki yleisesti saatavilla olevien puhelinpalvelujen tilaajat, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivin 97/66/EY 11 artiklan säännösten soveltamista.

_ _"

13 Yleispalveludirektiivin 17 artiklassa säädetään, että sen jälkeen, kun kansalliset sääntelyviranomaiset ovat tehneet analyysin vähittäismarkkinoista ja todenneet, ettei kyseisillä markkinoilla ole todellista kilpailua, ne asettavat asianmukaiset sääntelyyn perustuvat velvollisuudet yrityksille, joilla on todettu olevan kyseisillä markkinoilla huomattava markkinavoima.

14 Yleispalveludirektiivin 25 artiklassa, jonka otsikkona on ”Operaattorin neuvonta- ja numerotiedotuspalvelut”, säädettiin, sellaisena kuin se oli voimassa pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikana, seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että yleisesti saatavilla olevien puhelinpalvelujen tilaajilla on oikeus saada tietonsa 5 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuun yleisesti saatavilla olevaan luetteloon.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikki tilaajille numeroita osoittavat yritykset täyttävät kaikki kohtuulliset pyynnöt, jotka koskevat asianmukaisten tietojen asettamista saataville yleisesti saatavilla olevien numerotiedotuspalvelujen ja luettelojen tarjontaa varten sovitussa muodossa oikeudenmukaisin, puolueettomin, kustannuslähtöisin ja syrjimättömin ehdoin.

– –

5. Edellä 1, 2, – – kohtaa sovelletaan, jollei henkilötietojen ja yksityisyyden suojaa koskevan yhteisön lainsäädännön vaatimuksista, ja erityisesti direktiivin 97/66/EY 11 artiklan säännöksistä muuta johdu.”

– Sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivi

15 Sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin johdanto-osan 38 ja 39 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(38) Sähköisten viestintäpalvelujen tilaajaluettelot ovat laajassa jakelussa ja julkisia. Luonnollisten henkilöiden oikeus yksityisyyteen ja oikeushenkilöiden oikeutetut edut edellyttävät, että tilaajat voivat itse määrittää, julkaistaanko heidän henkilötietonsa luettelossa ja mitkä niistä julkaistaan. Yleisesti saatavilla olevia tilaajaluetteloita julkaisevien olisi ilmoitettava tällaisiin luetteloihin sisällytettäville tilaajille, mikä on luettelon tarkoitus ja mitä erityiskäyttöä yleisesti saatavilla olevien luettelojen sähköisillä versioilla voi olla erityisesti ohjelmistoihin sulautettujen hakutoimintojen kautta, kuten käänteiset hakutoiminnot, joiden avulla luettelon käyttäjät voivat selvittää tilaajan nimen ja osoitteen pelkän puhelinnumeron perusteella.

(39) Velvollisuus ilmoittaa tilaajille niiden julkisten luetteloiden käyttötarkoituksista, joihin heidän henkilötietonsa merkitään, olisi asetettava sille osapuolelle, joka kerää kyseisiä tietoja. Jos tiedot voidaan siirtää yhdelle tai useammalle kolmannelle osapuolelle, tilaajalle on ilmoitettava tästä mahdollisuudesta ja vastaanottajasta tai mahdollisten vastaanottajien ryhmistä. Tietoja saa välittää sillä ehdolla, ettei niitä käytetä muihin tarkoituksiin kuin niihin, joita varten ne on kerätty. Jos tilaajalta tietoja keräävä osapuoli tai jokin kolmas osapuoli, jolle tietoja on välitetty, haluaa käyttää tietoja johonkin muuhun tarkoitukseen, on joko alun perin tietoja keränneen osapuolen tai kolmannen osapuolen, jolle tietoja on välitetty, hankittava tilaajalta uusi suostumus.”

16 Sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin 12 artiklan, jonka otsikkona on ”Tilaajaluettelot”, 1–3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tilaajille ilmoitetaan veloituksetta ja ennen kuin heidän tietonsa kirjataan luetteloon sellaisen yleisesti saatavilla olevan tai numerotiedotuspalvelujen kautta käytettävissä olevan painetun tai sähköisen tilaajaluettelon tarkoituksesta, jossa heidän henkilötietonsa voidaan mainita, sekä kaikista muista käyttömahdollisuuksista, jotka perustuvat luettelon sähköiseen toisintoon sulautettuihin hakutoimintoihin.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tilaajille annetaan mahdollisuus määritellä, mainitaanko heidän henkilötietonsa julkisessa luettelossa ja mitkä tiedot niissä mainitaan, siinä määrin kuin tällaiset tiedot ovat merkityksellisiä luettelon julkaisijan määrittelemän luettelon tarkoituksen kannalta, sekä tarkistaa, korjata tai poistaa tällaisia tietoja. Tilaajan mainitsematta jättämisen julkisessa tilaajaluettelossa tai hänen henkilötietojensa tarkistamisen, korjaamisen tai siitä poistamisen on oltava maksutonta.

3. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että julkisen luettelon käyttöön muuhun tarkoitukseen kuin yhteystietojen etsimiseen nimen tai tarvittaessa mahdollisimman harvojen muiden tunnisteiden perusteella pyydetään tilaajan lisäsuostumus.”

17 Sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin 19 artiklassa säädetään, että direktiivi 97/66 kumotaan 31.10.2003 lukien ja että ”kumottuun direktiiviin tehtyjä viittauksia pidetään tähän direktiiviin kohdistuvina”. Viittauksia direktiivin 97/66 11 artiklaan on siten pidettävä viittauksina sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin 12 artiklaan.

Kansallinen säännöstö

18 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan TKG:n 47 §:n 1 momentista, 104 §:stä ja 105 §:stä ilmenee niitä yhdessä luettaessa, että jokainen yritys, joka jakaa puhelinnumeroita loppukäyttäjille, on velvollinen luovuttamaan omia tilaajiaan koskevien tietojensa lisäksi myös sillä olevat tiedot kolmansien puhelinpalvelujen tarjoajien tilaajista niille yleisesti saatavilla olevien numerotiedotuspalvelujen tai luetteloiden tarjoajille, jotka tätä pyytävät. Tällaisten tietojen luovuttamisen edellytyksenä ei ole kyseisten tilaajien tai heidän puhelinpalvelujen tarjoajiensa suostumus tai vastustuksen puuttuminen.

Pääasian tosiseikat ja ennakkoratkaisukysymykset

19 Deutsche Telekom jakaa saksalaisena televerkko-operaattorina puhelinnumeroita tilaajilleen. Se tarjoaa koko Saksan alueella numerotiedotuspalvelua. Lisäksi se julkaisee painettuja ja sähköisiä puhelinluetteloita, jotka sisältävät sen omia tilaajia koskevien tietojen lisäksi myös kolmansien yritysten tilaajia koskevia tietoja. Deutsche Telekom saa tätä varten tarvittavat tiedot puhelinpalvelujen tarjoajilta, jotka ovat jakaneet puhelinnumerot kyseisille tilaajille. Se on tehnyt tämän vuoksi noin 100 yrityksen kanssa sopimuksia tilaajia koskevien tietojen hankinnasta.

20 Yrityksistä GoYellow GmbH (jäljempänä GoYellow) ja Telix AG (jäljempänä Telix), jotka ovat pääasian väliintulijoita, GoYellow tarjoaa internetissä käytettävää numerotiedotuspalvelua ja Telix tarjoaa puhelimitse käytettävää numerotiedotuspalvelua, ja ne käyttävät Deutsche Telekomin niille vastiketta vastaan luovuttamia tietoja. Sen

jälkeen kun tietojen, jotka Deutsche Telekom oli TKG:n 47 §:n 1 momentin, 104 §:n ja 105 §:n nojalla velvollinen luovuttamaan GoYellowille ja Telixille, laajuudesta tuli riitaa, viimeksi mainitut saattoivat asian Bundesnetzagenturin käsiteltäväksi.

21 Bundesnetzagentur velvoitti 11.9.2006 tekemällään päätöksellä Deutsche Telekomin luovuttamaan GoYellowille ja Telixille omia tilaajiaan koskevien tietojensa lisäksi sillä olevat tiedot kolmansien puhelinpalvelujen tarjoajien tilaajista (jäljempänä vierastiedot), vaikka nämä viimeksi mainitut palveluntarjoajat tai niiden tilaajat toivoivat, että ainoastaan Deutsche Telekom julkaisisi kyseiset tiedot.

22 Deutsche Telekom nosti kyseisestä Bundesnetzagenturin päätöksestä kanteen Verwaltungsgericht Kölnissä.

23 Verwaltungsgericht Köln hylkäsi kyseisen kanteen 14.2.2008 antamallaan tuomiolla. Deutsche Telekom teki tämän jälkeen Bundesverwaltungsgerichtiin Revision-valituksen ja väitti erityisesti, että vierastietoihin ulottuva tietojen luovuttamista koskeva velvollisuus on ristiriidassa yleispalveludirektiivin säännösten kanssa.

24 Bundesverwaltungsgericht selittää ennakkoratkaisupyynnössä, että pääasia koskee ainoastaan yhtäältä Deutsche Telekomille asetettua velvollisuutta luovuttaa vierastietoja GoYellowille ja Telixille ja toisaalta tietoja, jotka tilaaja tai hänen puhelinpalvelujen tarjoajansa haluaa ainoastaan Deutsche Telekomin julkaisevan. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan Revision-valitus olisi hylättävä jo yksistään kansallisen lainsäädännön perusteella. Se kuitenkin pohtii sitä, onko sen käsiteltävänä olevaan asiaan sovellettava kansallisessa lainsäädännössä asetettu velvollisuus unionin oikeuden mukainen.

25 Bundesverwaltungsgericht toteaa yhtäältä, että asiassa C-109/03, KPN Telecom, 25.11.2004 annetun tuomion (Kok., s. I-11273) perusteella voidaan väittää, että puhelinnumeroita jakava yritys on velvollinen luovuttamaan yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohdan nojalla ainoastaan omia tilaajiaan koskevat tietonsa. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo toisaalta, ettei ole suljettu pois, että unionin oikeudessa mahdollistetaan se, että kansallinen lainsäätäjä ulottaa tietojen luovuttamisvelvollisuuden vierastietoihin, kun otetaan erityisesti huomioon puitedirektiivin yleinen tavoite, joka on kilpailun edistäminen. Kyseisen tuomioistuimen mukaan se, että tiedot kerätään yhdeltä ainoalta toimijalta, on yhtäältä omiaan ehkäisemään merkittävien vaikeuksien, jotka yleensä liittyvät tietojen saantiin kultakin yksittäiseltä puhelinnumeroita jakavalta yritykseltä, syntymistä, kun luetteloiden ja numerotiedotuspalvelujen tarjoamista varten tarvittavia tietovarastoja kerätään ja etenkin jatkuvasti päivitetään, ja on toisaalta omiaan pysyvästi edistämään kestäviä kilpailurakenteita.

26 Jos kansallinen lainsäätäjä voi ulottaa tietojen luovuttamisvelvollisuuden myös yritykselle, jolla on tämä velvollisuus, oleviin vierastietoihin, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii, asetetaanko sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin 12 artiklassa kyseisten vierastietojen luovuttamisen edellytykseksi kyseisten tilaajien ja heidän puhelinpalvelujen tarjoajansa suostumus.

27 Tässä tilanteessa Bundesverwaltungsgericht päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [yleispalveludirektiivin] 25 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että jäsenvaltiot voivat velvoittaa tilaajille puhelinnumeroita jakavat yritykset luovuttamaan tietoja tilaajista, joille kyseinen yritys ei ole itse jakanut puhelinnumeroita, yleisesti

saatavilla olevien numerotiedotuspalvelujen ja luetteloiden tarjoamista varten, mikäli yrityksellä on nämä tiedot?

Jos vastaus edelliseen kysymykseen on myöntävä:

2) Onko [sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin] 12 artiklaa tulkittava siten, että sen, että kansallinen lainsäätäjä voi asettaa edellä mainitun velvollisuuden, edellytyksenä on se, että toinen puhelinpalvelujen tarjoaja tai sen tilaajat suostuvat tietojen luovuttamiseen tai eivät ainakaan vastusta sitä?"

Ennakkoratkaisukysymykset

Ensimmäinen kysymys

28 Ensimmäisellä kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, onko yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle säännöstölle, jossa asetetaan puhelinnumeroita loppukäyttäjille jakaville yrityksille velvollisuus luovuttaa niillä olevat tiedot kolmansien yritysten tilaajista yleisesti saatavilla olevia numerotiedotuspalveluja ja luetteloita tarjoaville yrityksille.

29 Kysymykseen vastaamiseksi on aluksi tarkasteltava, ovatko pääasiassa kyseessä olevat vierastiedot yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja ”asianmukaisia tietoja”, joita puhelinnumeroita jakavat yritykset ovat velvollisia tämän säännöksen nojalla luovuttamaan yleisesti saatavilla olevia numerotiedotuspalveluja ja luetteloita tarjoaville yrityksille.

30 Tässä yhteydessä on todettava, että yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohdassa asetetaan tietojen luovuttamista koskeva velvollisuus ainoastaan ”tilaajille numeroita osoittaville yrityksille”. Kun otetaan huomioon yhtäältä tämän tietojen luovuttamisvelvollisuuden ja toisaalta puhelinnumeron tilaajalle jakamisen välille näin vahvistettu yhteys, on katsottava, että ”asianmukaiset tiedot”, jotka on kyseisen säännöksen mukaan luovutettava, koskevat ainoastaan kyseisten yritysten omia tilaajia koskevia tietoja. Tällaisessa säännöksessä nimittäin asetetaan tietty velvollisuus Deutsche Telekomin kaltaiselle yritykselle yrityksenä, joka jakaa puhelinnumeroita, eikä numerotiedotuspalvelujen ja luetteloiden tarjoajana.

31 Tällaista tulkintaa tukee yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohdan tavoite, joka on tämän direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa, jossa säädetään, että jäsenvaltioiden on varmistettava, että loppukäyttäjien saatavilla on vähintään yksi kattava luettelo tai kattava numerotiedotuspalvelu, vahvistetun yleispalveluvelvollisuuden noudattamisen varmistaminen. Kullekin puhelinnumeroita jakavalle yritykselle asetettu velvollisuus luovuttaa omia tilaajiaan koskevat tietonsa mahdollistaa sen, että kyseisen yleispalvelun tarjoajaksi nimetty yritys voi luoda kattavan tietokannan ja näin ollen varmistaa kyseisen 5 artiklan 1 kohdan mukaisen velvollisuuden noudattamisen.

32 Väitteensä, jonka mukaan yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohdassa säädetty tietojen luovuttamista koskeva velvollisuus koskee myös vierastietoja, tueksi Bundesnetzagentur ja Italian hallitus viittaavat kyseisen direktiivin johdanto-osan 11 perustelukappaleeseen ja yhteisen sääntelyjärjestelmän yleiseen tavoitteeseen, joka on kilpailun edistäminen.

33 Tässä yhteydessä on muistutettava, että yleispalveludirektiivin johdanto-osan 11 perustelukappaleessa todetaan, että ”käyttäjät ja kuluttajat haluavat kattavia luetteloita ja sellaista numerotiedotuspalvelua, joka sisältää kaikki luetteloidut puhelinpalvelujen tilaajat ja heidän kaikki numeronsa”. Tätä perustelukappaletta on kuitenkin luettava yhdessä kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa, jossa ei aseteta jäsenvaltioille velvollisuutta varmistaa sitä, että kaikki luettelot ja numerotiedotuspalvelut ovat kattavia, säädetyn yleispalveluvelvollisuuden kanssa. Tämän säännöksen mukaan jäsenvaltioiden on nimittäin ainoastaan varmistettava, että loppukäyttäjien saatavilla on vähintään yksi kattava luettelo tai kattava numerotiedotuspalvelu. Kuten tämän tuomion 31 kohdasta ilmenee, luovuttamisvelvollisuus, joka koskee puhelinnumeroita jakavia yrityksiä ja pelkästään viimeksi mainittujen omia tilaajia koskevia tietoja, riittää kyseisen 5 artiklan 1 kohdan mukaisen yleispalveluvelvollisuuden noudattamisen varmistamiseksi.

34 Myöskään yhteisen sääntelyjärjestelmän yleisenä tavoitteena olevan kilpailun edistämisen perusteella ei voida katsoa, että Deutsche Telekomin kaltainen tilaajille puhelinnumeroita jakava yritys on yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohdan nojalla velvollinen luovuttamaan kolmansille yrityksille muita tietoja kuin omia tilaajiaan koskevia tietoja.

35 Yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohtaa on nimittäin tulkittava sen erityisen tavoitteen, joka on kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa säädetyn yleispalveluvelvollisuuden noudattamisen varmistaminen, valossa.

36 Lisäksi yleispalveludirektiivin johdanto-osan 35 perustelukappaleessa todetaan, että numerotiedotuspalvelujen ja luettelojen tarjonnassa kilpailu on jo vapautettu. Direktiivin 25 artiklan 2 kohdan mukainen puhelinnumeroita jakavien yrityksien velvollisuus luovuttaa omia tilaajiaan koskevat tietonsa mahdollistaa markkinoilla, joilla on kilpailua, lähtökohtaisesti sen lisäksi, että nimetty yritys voi varmistaa kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa säädetyn yleispalveluvelvollisuuden noudattamisen, myös sen, että mikä tahansa puhelinpalvelujen tarjoaja voi luoda kattavan tietokannan ja toimia numerotiedotuspalvelujen ja luetteloiden markkinoilla. Tältä osin on riittävää, että kyseinen palveluntarjoaja pyytää kultakin puhelinnumeroita jakavalta yritykseltä sen tilaajia koskevat asianmukaiset tiedot.

37 Edellä esitetyn perusteella yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut ”asianmukaiset tiedot”, jotka on kyseisen säännöksen mukaan luovutettava, koskevat ainoastaan puhelinnumeroita jakavien yritysten omia tilaajia koskevia tietoja.

38 Toiseksi on määritettävä, toteutetaanko yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohdassa täydellinen yhdenmukaistaminen vai mahdollistaako tämä säännös päinvastoin sen, että jäsenvaltiot voivat asettaa puhelinnumeroita jakaville yrityksille velvollisuuden luovuttaa kyseisessä säännöksessä tarkoitettujen ”asianmukaisten tietojen” lisäksi myös vierastietoja yleisesti saatavilla olevia numerotiedotuspalveluja ja luetteloita tarjoaville yrityksille.

39 Tässä yhteydessä on aluksi muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuin on katsonut edellä mainitussa asiassa KPN Telecom antamansa tuomion, joka koskee sisällöltään yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohtaa vastaavan ONP-direktiivin 6 artiklan 3 kohdan tulkintaa, 35 kohdassa, että kyseisessä 6 artiklan 3 kohdassa ei

pyritty täydelliseen yhdenmukaistamiseen ja että jäsenvaltioilla säilyi toimivalta määrittää, oliko erityisessä kansallisessa asiayhteydessä luovutettava tiettyjä lisätietoja kolmansille.

40 Deutsche Telekom, Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus ja Euroopan komissio kuitenkin väittävät, ettei yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohtaa voida tulkita tällä tavalla, koska direktiivi kuuluu yhteiseen sääntelyjärjestelmään, joka – kuten puitedirektiivin 1 artiklan 1 kohdasta ilmenee – on yhdenmukaistettu järjestelmä sähköisten viestintäpalvelujen sääntelylle. Kansallinen lainsäätäjä ei siten voisi asettaa kyseisille yrityksille 25 artiklan 2 kohdassa säädettyjä velvollisuuksia laajempia velvollisuuksia.

41 Tässä yhteydessä on todettava ensinnäkin, että yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohta kuuluu yleispalveludirektiivin IV lukuun, joka koskee loppukäyttäjien etuja ja oikeuksia. Unionin tuomioistuin on kuitenkin jo todennut, ettei puitedirektiivissä eikä yleispalveludirektiivissä säädetä niiden seikkojen täydellisestä yhdenmukaistamisesta, jotka koskevat kuluttajansuojaa (asia C-522/08, Telekomunikacja Polska, tuomio 11.3.2010, Kok., s. I-2079, 29 kohta).

42 Toiseksi on muistutettava, että yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohdan tavoitteena on varmistaa, että jäsenvaltioilla saman direktiivin 5 artiklan 1 kohdan nojalla olevaa velvollisuutta varmistaa se, että loppukäyttäjien saatavilla on vähintään yksi kattava luettelo ja vähintään yksi kattava numerotiedotuspalvelu, noudatetaan. Koska

kyseessä on vähimmäisvaatimus, jota jäsenvaltioiden on noudatettava, ne voivat lähtökohtaisesti asettaa laajempia vaatimuksia helpottaakseen uusien operaattorien pääsyä yleisesti saatavilla olevien numerotiedotuspalvelujen ja luetteloiden markkinoille.

43 Siten yhteinen sääntelyjärjestelmä ei ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle säännöstölle, joka vaikuttaa sähköisen viestinnän alalla toimiviin yrityksiin yleisesti ja syrjimättömästi, sillä se koskee kaikkia puhelinnumeroita loppukäyttäjille jakavia yrityksiä, kunhan tällaisella säännöstöllä ei puututa toimivaltaan, joka kansallisilla sääntelyviranomaisilla on suoraan yhteisen sääntelyjärjestelmän säännösten nojalla (em. asia Telekomunikacja Polska, tuomion 27 ja 28 kohta; ks. myös asia C-424/07, komissio v. Saksa, tuomio 3.12.2009, Kok., s. I-11431, 78 ja 91–99 kohta).

44 Käsiteltävässä asiassa on katsottava, ettei pääasiassa kyseessä olevan kaltainen kansallinen säännöstö vaikuta yhteisessä sääntelyjärjestelmässä asianomaiselle kansalliselle sääntelyviranomaiselle nimenomaisesti myönnettyyn toimivaltaan.

45 Yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohdassa ei nimittäin yhtäältä myönnetä mitään erityistä toimivaltaa eikä aseteta mitään erityisvelvollisuutta kansallisille sääntelyviranomaisille. Tässä säännöksessä asetetaan velvollisuuksia ainoastaan jäsenvaltioille sellaisenaan.

46 Toisaalta pääasiassa kyseessä olevan kaltainen kansallinen säännöstö ei vaikuta mitenkään asianomaisella kansallisella sääntelyviranomaisella puitedirektiivin 16 artiklan ja yleispalveludirektiivin 17 artiklan nojalla olevaan toimivaltaan analysoida sähköisen viestinnän eri palvelujen markkinat ja asettaa sääntelyyn perustuvia velvollisuuksia yrityksille, joilla on huomattava markkinavoima markkinoilla, joilla ei ole todellista kilpailua. Pelkästään sen seikan perusteella, että jos kyseiset yritykset noudattavat

pääasiassa kyseessä olevaa kansallista säännöstöä, kansallisen sääntelyviranomaisen ei enää tarvitse toteuttaa mahdollisen asianomaisia vähittäismarkkinoita koskevan analyysin jälkeen mitään erityistä toimenpidettä eli asettaa yritykselle, jolla on huomattava markkinavoima, velvollisuutta luovuttaa vierastietoja kolmansille yrityksille, ei kuitenkaan voida katsoa, että asianomaisella kansallisella sääntelyviranomaisella yleispalveludirektiivin 17 artiklan nojalla olevaan toimivaltaan vaikutettaisiin suoraan (ks. analogisesti yleisestä tuotesidonnan kiellosta em. asia Telekomunikacja Polska, tuomion 28 kohta).

47 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että yleispalveludirektiivin 25 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, ettei se ole esteenä kansalliselle säännöstölle, jossa asetetaan puhelinnumeroita loppukäyttäjille jakaville yrityksille velvollisuus luovuttaa omia tilaajiaan koskevien tietojensa lisäksi myös niillä olevat tiedot kolmansien yritysten tilaajista yleisesti saatavilla olevia numerotiedotuspalveluja ja luetteloita tarjoaville yrityksille.

Toinen kysymys

48 Toisella kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, asetetaanko sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin 12 artiklassa sen, että puhelinnumeroita jakava yritys luovuttaa sillä olevia tietoja kolmannen yrityksen tilaajista yleisesti saatavilla olevia numerotiedotuspalveluja ja luetteloita tarjoavalle yritykselle, edellytykseksi kolmannen yrityksen tai sen tilaajien suostumus tai vastustuksen puuttuminen.

49 Tästä on todettava, että Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 8 artiklan 1 kohdan mukaan ”jokaisella on oikeus henkilötietojensa suojaan”.

50 Direktiivillä 95/46 pyritään turvaamaan jäsenvaltioissa oikeus henkilötietojen suojaan. Sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivissä, kuten sen 1 artiklan 2 kohdasta ilmenee, täsmennetään ja täydennetään direktiiviä 95/46 sähköisen viestinnän alalla.

51 Oikeus henkilötietojen suojaan ei kuitenkaan ole ehdoton oikeus, vaan se on suhteutettava siihen tehtävään, joka sillä on yhteiskunnassa (yhdistetyt asiat C-92/09 ja C-93/09, Volker und Markus Schecke ja Eifert, tuomio 9.11.2010, Kok., s. I-11063, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

52 Niinpä perusoikeuskirjan 8 artiklan 2 kohdassa sallitaan henkilötietojen käsittely tiettyjen edellytysten täyttyessä. Kyseisessä määräyksessä määrätään tästä, että henkilötietojen ”käsittelyn on oltava asianmukaista ja sen on tapahduttava tiettyä tarkoitusta varten ja asianomaisen henkilön suostumuksella tai muun laissa säädetyn oikeuttavan perusteen nojalla”.

53 Tilaajien henkilötietojen luovuttaminen yleisesti saatavilla olevia numerotiedotuspalveluja ja luetteloita tarjoavalle kolmannelle yritykselle merkitsee perusoikeuskirjan 8 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua henkilötietojen käsittelyä, jota voidaan suorittaa ainoastaan ”asianomaisen henkilön suostumuksella tai muun laissa säädetyn oikeuttavan perusteen nojalla”.

54 Sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivistä ilmenee, että siinä asetetaan tilaajia koskevien henkilötietojen painetuissa tai sähköisissä luetteloissa julkaisemisen edellytykseksi kyseisten tilaajien suostumus.

55 Siten kyseisen direktiivin 12 artiklan 2 kohdassa säädetään, että tilaajat voivat vapaasti päättää, mainitaanko heidän henkilötietonsa julkisessa luettelossa ja mitkä tiedot siinä mainitaan.

56 Missään sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin säännöksessä ei sen sijaan aseteta tilaajia koskevien henkilötietojen julkaisemisen edellytykseksi sen yrityksen suostumusta, joka on jakanut kyseiset puhelinnumerot tai jolla on vierastietoja. Tällainen yritys ei voi itse vedota ainoastaan tilaajille tunnustettuun oikeuteen suostumuksesta.

57 Toisella kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee myös, asetetaanko kyseisen direktiivin 12 artiklassa sen, että henkilötietoja luovutetaan yleisesti saatavilla olevia numerotiedotuspalveluja ja luetteloita tarjoavalle kolmannelle yritykselle, edellytykseksi tilaajan antama uusi suostumus, jos viimeksi mainittu on suostunut siihen, että hänen henkilötietonsa julkaistaan ainoastaan yhdessä luettelossa, joka on käsiteltävässä asiassa Deutsche Telekomin laatima luettelo.

58 Tässä yhteydessä on aluksi muistutettava, että sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin 12 artiklan 1 kohdasta ja kyseisen direktiivin johdanto-osan 38 perustelukappaleesta ilmenee, että ennen kuin tilaajien tiedot kirjataan julkisiin luetteloihin, heille ilmoitetaan, mikä on luetteloiden tarkoitus ja mitä erityiskäyttöä niillä voi olla erityisesti luettelojen sähköisten versioiden ohjelmistoihin sulautettujen hakutoimintojen kautta. Tällainen etukäteisilmoitus mahdollistaa sen, että kyseinen tilaaja voi antaa

direktiivin 95/46 2 artiklan h alakohdassa ja 7 artiklan a alakohdassa tarkoitetun vapaaehtoisen, yksilöidyn ja tietoisen suostumuksen henkilötietojensa julkaisemiseen julkisissa luetteloissa.

59 Sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin johdanto-osan 39 perustelukappaleessa täsmennetään kyseisen direktiivin 12 artiklan 1 kohdan mukaisen velvollisuuden, joka koskee tilaajille etukäteen tehtävää ilmoitusta, yhteydessä, että ”jos [henkilö] tiedot voidaan siirtää yhdelle tai useammalle kolmannelle osapuolelle, tilaajalle on ilmoitettava tästä mahdollisuudesta ja vastaanottajasta tai mahdollisten vastaanottajien ryhmistä”.

60 Saatuaan kyseisen direktiivin 12 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut tiedot tilaaja voi kuitenkin, kuten saman artiklan 2 kohdasta ilmenee, ainoastaan päättää, mainitaanko hänen henkilötietonsa julkisessa luettelossa ja mitkä tiedot siinä mainitaan.

61 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 122 kohdassa, sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin 12 artiklan kontekstuaalisesta ja systemaattisesta tulkinnasta seuraa, että kyseisen artiklan 2 kohdassa tarkoitettu suostumus koskee tarkoitusta, jota varten henkilötiedot julkaistaan julkisessa luettelossa, eikä tiettyä luettelon tarjoajaa.

62 Sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin 12 artiklan 2 kohdan sanamuodon perusteella ei nimittäin voida ensinnäkään katsoa, että tilaajalla olisi oikeus tehdä valikoiva päätös tiettyjen yleisesti saatavilla olevien numerotiedotuspalvelujen ja luetteloiden tarjoajien hyväksi. Tässä yhteydessä on todettava, että juuri henkilötietojen

julkaiseminen luettelossa, jolla on erityinen tarkoitus, voi osoittautua tilaajalle haitalliseksi. Silloin, kun viimeksi mainittu on kuitenkin suostunut tietojensa julkaisemiseen luettelossa, jolla on erityinen tarkoitus, hänellä ei yleensä ole intressiä vastustaa samojen tietojen julkaisemista toisessa samankaltaisessa luettelossa.

63 Toiseksi kyseisen direktiivin johdanto-osan 39 perustelukappaleessa vahvistetaan, että tilaajien henkilötietojen luovuttaminen kolmansille on sallittua ”sillä ehdolla, ettei niitä käytetä muihin tarkoituksiin kuin niihin, joita varten ne on kerätty”.

64 Kolmanneksi sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivissä mainitaan tilanne, jossa voidaan vaatia tilaajan uutta tai erityistä suostumusta. Kyseisen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat vaatia, että julkisen luettelon käyttöön muuhun tarkoitukseen kuin yhteystietojen etsimiseen nimen tai tarvittaessa mahdollisimman harvojen muiden tunnisteiden perusteella pyydetään tilaajan lisäsuostumus. Saman direktiivin johdanto-osan 39 perustelukappaleesta ilmenee, että tilaajalta on hankittava uusi suostumus, ”jos tilaajalta tietoja keräävä osapuoli tai jokin kolmas osapuoli, jolle tietoja on välitetty, haluaa käyttää tietoja johonkin muuhun tarkoitukseen”.

65 Näin ollen silloin, kun tilaajalle puhelinnumeron jakanut yritys on ilmoittanut tilaajalle siitä mahdollisuudesta, että hänen henkilötietojaan luovutetaan Deutsche Telekomin kaltaiselle kolmannelle yritykselle niiden julkaisemiseksi julkisessa luettelossa, ja kun tilaaja on suostunut kyseisten tietojen julkaisemiseen tällaisessa luettelossa, joka on käsiteltävässä asiassa kyseisen yrityksen luettelo, näiden samojen tietojen luovuttaminen muulle yritykselle, joka julkaisee painettua tai sähköistä julkista luetteloa tai saattaa tällaisia luetteloita käytettäviksi numerotiedotuspalvelujen kautta, ei edellytä

tilaajan antamaa uutta suostumusta sillä ehdolla, ettei kyseisiä tietoja käytetä muihin tarkoituksiin kuin niihin, joita varten ne on kerätty niiden ensimmäistä julkaisemista varten. Sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin 12 artiklan 2 kohdan mukainen tilaajan, jolle on ilmoitettu asianmukaisesti tästä mahdollisuudesta, suostumus hänen henkilötietojensa julkaisemiseen julkisessa luettelossa nimittäin koskee tämän julkaisemisen tarkoitusta ja ulottuu siten kaikkeen yleisesti saatavilla olevien numerotiedotuspalvelujen ja luetteloiden markkinoilla toimivien kolmansien yritysten kyseisten tietojen käsittelyyn, kunhan tällaisella tietojen käsittelyllä on tämä sama tarkoitus.

66 Myöskään silloin, kun tilaaja on suostunut siihen, että hänen henkilötietojaan luovutetaan tietylle yritykselle niiden julkaisemiseksi kyseisen yrityksen julkisessa luettelossa, näiden samojen tietojen luovuttaminen toiselle yritykselle, joka aikoo julkaista julkisen luettelon, ilman että kyseinen tilaaja on antanut uutta suostumusta, ei loukkaa henkilötietojen suojaa koskevan oikeuden, sellaisena kuin se on tunnustettu perusoikeuskirjan 8 artiklassa, keskeistä sisältöä.

67 Näin ollen toiseen kysymykseen on vastattava, että sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivin 12 artiklaa on tulkittava siten, ettei se ole esteenä kansalliselle säännöstölle, jossa velvoitetaan julkisia luetteloita julkaiseva yritys luovuttamaan sillä muiden puhelinpalvelujen tarjoajien tilaajista olevia henkilötietoja kolmannelle yritykselle, joka julkaisee painettua tai sähköistä julkista luetteloa tai saattaa tällaisia luetteloita käytettäviksi numerotiedotuspalvelujen kautta, ilman että tällaisen luovuttamisen edellytyksenä on tilaajien antama uusi suostumus, kunhan viimeksi mainituille on yhtäältä ilmoitettu ennen heidän tietojensa ensimmäistä kirjaamista julkiseen luetteloon kyseisen luettelon tarkoituksesta ja siitä, että kyseiset tiedot voidaan luovuttaa toiselle puhelinpalvelujen tarjoajalle, ja kunhan toisaalta taataan se, ettei kyseisiä tietoja käytetä niiden luovuttamisen jälkeen muihin tarkoituksiin kuin niihin, joita varten ne on kerätty niiden ensimmäistä julkaisemista varten.

Oikeudenkäyntikulut

68 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Yleispalvelusta ja käyttäjien oikeuksista sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen alalla 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/22/EY (yleispalveludirektiivi) 25 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, ettei se ole esteenä kansalliselle säännöstölle, jossa asetetaan puhelinnumeroita loppukäyttäjille jakaville yrityksille velvollisuus luovuttaa omia tilaajiaan koskevien tietojensa lisäksi myös niillä olevat tiedot kolmansien yritysten tilaajista yleisesti saatavilla olevia numerotiedotuspalveluja ja luetteloja tarjoaville yrityksille.

2) Henkilötietojen käsittelystä ja yksityisyyden suojasta sähköisen viestinnän alalla 12.7.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/58/EY (sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivi) 12 artiklaa on tulkittava siten, että se ei ole esteenä kansalliselle säännöstölle, jossa velvoitetaan julkisia luetteloita julkaiseva yritys luovuttamaan sillä muiden puhelinpalvelujen tarjoajien tilaajista olevia henkilötietoja kolmannelle yritykselle, joka julkaisee painettua tai sähköistä julkista luetteloa tai saattaa tällaisia luetteloita käytettäviksi numerotiedotuspalvelujen kautta, ilman, että tällaisen

luovuttamisen edellytyksenä on tilaajien antama uusi suostumus, kunhan viimeksi mainituille on yhtäältä ilmoitettu ennen heidän tietojensa ensimmäistä kirjaamista julkiseen luetteloon kyseisen luettelon tarkoituksesta ja siitä, että kyseiset tiedot voidaan luovuttaa toiselle puhelinpalvelujen tarjoajalle, ja kunhan toisaalta taataan se, että kyseisiä tietoja ei käytetä niiden luovuttamisen jälkeen muihin tarkoituksiin kuin niihin, joita varten ne on kerätty niiden ensimmäistä julkaisemista varten.

Allekirjoitukset